

ควบ 2 หน้าที่ อุบัติเหตุครั้งนี้ รับผิดชอบอย่างไร!

23 มกราคม 2560 18:55 น.

คดีนี้น่าสนใจ กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งนอกจากได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตามตำแหน่งพนักงานขับรถในการเดินทางไปปฏิบัติภารกิจแทนพนักงานขับรถด้วย เนื่องจากการเกิดอุบัติเหตุระหว่างทางทำให้พระราชกรณียกิจได้รับความเสียหาย

เช่นนี้ เจ้าหน้าที่ที่ตั้งกล่าวจะต้องรับผิดชอบหรือไม่? และต้องรับผิดชอบเพียงใด? มาดู

กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดต่อหน่วยงานต้นสังกัด อันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ หน่วยงานมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดเชย

ค่าสินไหมทดแทนได้ หากเจ้าหน้าที่นั้นได้กระทำไปโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ (พ.ศ.2539)

ฉะนั้น ย่อมหมายความว่า ถ้าเป็นการกระทำไปโดยประมาทเลินเล่อธรรมดาที่ไม่ถึงผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นเอง โดยไม่อาจเรียกเอากับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำได้

นอกจากนี้ แม้เจ้าหน้าที่ที่จะเป็นการกระทำไปโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง กฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบจำนวนความเสียหาย หากแต่**กำหนดให้รับผิดเฉพาะตามความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแต่ละกรณี โดยหากหน่วยงานมีส่วนร่วมความรับผิดของหน่วยงานออกจากค่าเสียหายที่เกิดขึ้น**

จะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับดังกล่าวได้ตราขึ้นเพื่อให้ความเป็นธรรมกับเจ้าหน้าที่ของดังกล่าวที่การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่จะพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายหรือเป็นการกระทำส่วนตัว และไม่ว่าจะประมาทเลินเล่อธรรมดาหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงรับผิดชอบทั้งสิ้น โดยไม่มีการหักส่วนบกพร่องของหน่วยงานออกแต่อย่างใด เป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่มาของการตรากฎหมายความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฉบับดังกล่าวขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาแล้วเกิดความเสียหายขึ้น รวมทั้งเป็นขวัญและกำลังใจในการทำงานแก่เจ้าหน้าที่ด้วย

ดังเช่นคดีที่นำมาพูดคุยกันนี้ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการกรมป่าไม้ ตำแหน่งรองผู้กำกับการซื้อเท็จจริงการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมอุทยานแห่งชาติฯ **เป็นผู้ขับรถยนต์เนื่องจากกรมป่าไม้ไม่มีพนักงานขับรถประจำ**

หลังจากปฏิบัติงานในท้องที่จังหวัดพังงาแล้วเสร็จเวลาประมาณ 14.00 น. ผู้ฟ้องคดีสุราษฎร์ธานี แต่ระหว่างทางมีฝนตกหนักและเบาเป็นระยะๆ เมื่อถึงทางโค้งซ้าย ผู้ฟ้องคดีได้ทางด้านซ้าย

รถยนต์ที่ผู้ฟ้องคดีขับได้พุ่งตกถนนได้ลงไปข้างทางและตกลงในคลองสาธารณะ

กรมป่าไม้จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าเหตุด้วยความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นการขับรถด้วยความประมาทเลินเล่อ แต่ไม่ถึงและได้รายงานให้กระทรวงการคลังพิจารณา ต่อมากระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางพิจารณาอย่างร้ายแรง จึงให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 75 ของค่าเสียหาย กรมป่าไม้ภายใน 30 วัน ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ จึงได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีต้องเดินทางจากพังงาให้ถึงสุราษฎร์ธานีตามกฎหมายกำหนด ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2524) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก เขตกรุงเทพมหานคร เขตเมืองพัทยา หรือเขตเทศบาล ให้ขับไม่เกินชม.ละ 90 กิโลเมตรต่อชั่วโมง **จึงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด และเมื่อพิจารณาบริเวณที่เกิดเหตุเห็นได้ว่ามีสภาพถนนลื่น**

บุคคลที่ขับรถไปถึงบริเวณดังกล่าว**ย่อมคาดหมายได้ว่าอุบัติเหตุย่อมเกิดขึ้นได้ง่าย เฉพาะต้องลดความเร็วลงให้ต่ำกว่าการขับรถในกรณีปกติ** การที่ผู้ฟ้องคดีขับรถมาด้วยปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้รถยนต์ของทางราชการได้รับความเสียหาย อ่างของผู้ฟ้องคดีที่ว่ามรดกจากรยานยนต์วิ่งตัดหน้านั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ที่เดินทางมาด้วยหลักจึงมาสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าวศาลจึงไม่อาจรับฟังได้

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องของจำนวนเงินที่ต้องรับผิดเป็นจำนวนเท่าใดนั้น ศาลพิจารณาว่ารับมอบหมายให้ขับรถยนต์ และการเดินทางไปปฏิบัติราชการในระยะทางไกลเป็นเวลาติดต่อกันทำให้ขับรถเพราะผู้ฟ้องคดีย่อมมีความเหนื่อยล้าในการปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่และยังต้องขับรถไปยังที่หมายตามเวลาที่กำหนดด้วยการละเมิดส่วนหนึ่งจึงเกิดจากการดำเนินงานโดยรวม จึงสมควรหักส่วนความรับผิดของหน่วยงานออก เมื่อพิจารณาคดีระดับเห็นสมควรให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนร้อยละ 25 ของความเสียหายที่เกิดขึ้น

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากฎหมายความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฉบับดังกล่าว ราชการ และคดีนี้ยังเป็นอุทธรณ์ให้กับผู้ขับรถราชการที่ต้องมีความระมัดระวัง ไม่ขับรถเร็วระวางยิ่งขึ้น หากมีฝนตก

ที่ต้องลดความเร็วลง รวมทั้งหน่วยงานของรัฐเองควรต้องจัดสรรพนักงานขับรถโดยเฉพาะ

การถูกควบ 2 หน้าที่เช่นผู้ฟ้องคดี ย่อมไม่เป็นผลดีนะคะ